

HusJournalen

7. årgang nr. 14 ... udkommer når vi orker det

Sang til en udholdende smedetillidsmand

**Husjournalen
går nu også ind
i rejsebranchen**
Læs side 6-11

Flere nye ansigter
på Aller Tryk ...

... og så blev rota 15
kørt på plads

Opmuntring og ros søges

Når dette skrives er de sidste elementer af den nye maskine blevet kørt på plads i trykhallen. De næste uger skal der arbejdes hårdt for at give rota 15 den bedste start.

I de seneste måneder har kollegerne i trykkeriet ind imellem oplevet tiltagende stress og dårlig stemning. Det er i høj grad også "gået ud over" kolleger i de andre afdelinger.

Der har været afsat en hel del uger til oplæring af kolleger i trykkeriet fra den gamle til den nye maskine. En stor arbejdsbyrde for alle. Både for de der hele tiden har skullet lære fra sig, for de som er blevet flyttet rundt og for de som har skullet tilegne sig nye færdigheder. For nogle har det fungeret fint, mens andre har savnet opbakning og støtte fra ledelsen.

Vi tror, at gode team består af folk med forskellige kvalifikationer, og vi ved, at ensidig fokus på "eliten" ødelægger vidensdelingen mellem kollegerne. Det fremmer ikke evnen til at lære, hvis det begynder at ligne et udskilningsløb. Måske er det skødeløshed eller manglende kendskab til /forståelse for menneskers behov for ros og opmuntring?

Et er sikkert: Arbejdsglæden fordufter, hvis alle går og peger fingre af hinanden.

Vi savner en plan for at også servicegruppen bliver opdateret forsvarligt med uddannelse i rota 15, som har flere nye detaljer.

Maskinudvalget i trykkeriet blev desværre ikke nogen succes.

Naturligvis forstår vi godt, at også arbejdslederne har haft det svært med manglende eller kon-

stant ændrede udmeldinger om antal trykhold samt fremtiden for Rota 2. Det havde hjulpet, hvis den øverste ledelse fra starten havde ofret positiv opmærksomhed på den menneskelige del af den omstilling, vi kun lige er begyndt på. Det er lige så afgørende som at kabler, relæer, bolte og skruer bliver rigtig monteret fra starten.

Så derfor: Pas på hinanden, husk at vi er alle en del af det store team, der sikrer at bladene kommer ud.

BT

Personaleblad udgivet af Fællesklubben Aller Tryk
Redaktionen består af
Martin Christiansen, Flemming Krath Jensen og Benedicte Toftegård (ansv.)
Tryk: Aller Tryk
Indlæg sendes til:
taastrup@faellesklubben.com

John Andreasen går til filmen?

Fint besøg: Den 21. februar havde CTP og John Andreasen besøg af DONG med et filmhold. Aller Tryk deltager i et projekt om hvordan man kan effektivisere sit energiforbrug.

Husjournalen har fået nyt hoved: Jacob Hanghøj er mesteren/kunstneren.

Skøn udsigt fra CTP en tidlig morgen... tre rådyr på visit. Her fanget af Gert Rasmussen

Senere fik vi besøg af en lastvognschauffør, der havde svært ved at holde balancen.

Tillidsmand i 25 år

Mange nye og
forhenværende
kolleger var mødt op
for at ønske tillykke

Men vores lille tillidsmand
Det er han jo
Er også en kollegamand
Det tror vi på
Og han holder sammen
På vort lille team

Og han kan rydde op
Det har vi set
Selv den mindste lille kop
Ja kald det det
Bliver altid gemt væk
Så det er ikke lean

Så vores lille tillidsmand
Det er han jo
Bliver ved i mange år
Det tror vi på
Derfor må han passe
Meget på sig selv

Sang til Ove:

Af Claus Møller Hansen

(Mel. *Boy Lollipop*)

Vores lille tillidsmand
Det er han jo
Der' ikke det han ikke kan
Det tror vi på
Og vi siger bestandigt
At han gør det godt

Omkvæd:

Vi hylder ham vi hylder ham
Det er i dag
25 år er gået
Han har som de få
Nemlig holdt det ud
Ingen havde det dog spået

Vores lille tillidsmand
Det er han jo
Er en metallør mand
det kan I tro
Og han har bevaret
Troen på OK

For vores tillidsmand
Det er han jo
Han er en rigtig fightermand
Det tror vi på
Han har altid troet
På den gode chef

Men de blev skiftet ud
Hvad har vi nu
Gang på gang de langer ud
Hvad siger du
Men han er sgu blevet
I 25 år

For tidens stress og jag
Det har vi her
Sparker til hans runde bag
Nå sagde vi det
Kan jo få alle
Med et ordentligt brag

Fællesklubbens fane blev luftet i en demonstration

mod Ryan Air og deres forsøg på social dumping. Lars Borelli, Bo Thorup og Benedicte deltog i demonstration foran arbejdsretten den 29. marts. (Kvinden i den gule vest er tidligere tillidsmand for CTP Karen Klein, der nu arbejder i Serviceforbundet, hvor flypersonalet er organiseret.)

Den 2. juli afsagde arbejdsretten endelig sin dom: Det er lovligt at LO iværksætter en sympatikonflikt mod Ryan Air der stopper for bagagetransport, levering af brændstof og tjek in, så længe Ryan Air ikke vil tegne overenskomst og sikre normale løn- og arbejdsvilkår.

Peter Højland 25 år på Aller:

Peter Prik fra pladebranchen

Af Jan Søgaard

Nåh Peter. Så blev det din tur Normalt er det jo tillidsmanden der holder tale, men det turde vi ikke overlade til dig denne gang. Vi tænkte at det nok er bedst det er en anden der siger noget. Men bare rolig, Du skal nok få lov igen næste gang.

Det er jo en af de store inden for pladebranchen der har jubilæum i dag. En mand der ved hvordan en god plade skal fremstilles, han har været med helt fra starten hvor vi fløj rundt i privat jettfly for at vælge det bedste udstyr, og er der nogen der ved, hvordan en plade skal skæres, så er det Peter.

Peter har opnået noget helt unikt inden for pladebranchen. Han er så vidt vi ved den eneste her i landet ja måske i hele verden som har fået et plademærke opkaldt efter sig, nemlig Peter Prik. Lad mig lige forklare lidt om Peter prik. Det er jo sådan at alle vores mærker lægger sig pænt på plads, når vi skal bruge dem. Undtagen Peter Prik. Nogle gange lægger det sig til højre for midten og andre gange lægger det sig til venstre for midten, det er et mærke der ikke er til at styre. Vi ved godt at Peter prik altid skal have særlig opmærksomhed. Et helt uundværligt mærke når vi taler om plader til Sun maskinerne. Hvis der er nogle som vil se det unikke Peter Prik mærke så har vi fremstillet et eksemplar som vi bærer i dagens anledning, så man kan se banditten når vi mingler rundt bagefter.

I sådan en afdeling som vores er der jo en del praktiske ting der skal gøres, der skal hænges ferielister op (meget vigtigt) Der skal installeres nye elevatorer der skal

En anekdote: Da Peter blev far for første gang indtalte han en særlig besked på sin telefonsvarer, der lød således:

"Det er Peter Højland. Jeg er blevet far. Mor og barn har det godt. Hvis I tænker på at give en gave i den anledning, så ønsker vi os haveredskaber."

Tja ... man har hørt om spædbørn, der er blevet taget med tang, men aldrig om babyer taget med lugejern.

hænges sedler op om ting, man skal sørge for at få gjort, når vi er frustrerede over problemer med det ene eller det andet, så sender du lige en mail rundt.

Vi sætter pris på tillidsmanden

Når afdelingens interesser skal varetages så stiller du gerne op som vores tillidsmand. Til at starte med skulle du presses lidt, men det behøver vi ikke mere. Vi ved godt det er et utaknemligt job, men du skal vide at vi sætter stor pris på at du stiller op for os. Det vil vi gerne benytte lejligheden til at sige dig tusind tak for.

Når du så har fri (det ved vi du sætter umådelig stor pris på) så er det familien der kommer i 1. række

og med både hus og kolonihave keder man sig aldrig. Skulle der så være et socialt arrangement med noget mad og måske også lidt at drikke samt hyggeligt samvær så er du altid på. Du er ikke den der forlader en god fest som den første, man kan altid lige klemme en øl mere ned, og nogen gange bliver hjemturen så også trukket unødvendigt langt ud. Du har bl.a. været på sightseeing i Frederikssund som den eneste turist midt om natten og der sker altså ikke meget i Frederikssund. Heldigvis sørger Linda altid for at du kommer hjem i god behold.

Du er også vild med sport, både løb og fodbold er noget, du gider rigtig meget. Du har også været i England med sønnen for at se fodbold, i har sikkert også lige kigget indenfor i en pub hvis jeg ikke tager meget fejl.

Gamle biler - lyst eller nød?

Noget du også bruger tid på er gamle biler. Jeg ved ikke, men det er måske mere af nød end af interesse. Du får i hvert fald skidt til at køre, selvom dørene skal lukkes på en speciel måde eller strømmen skal pilles fra når bilen holder stille for ellers er der ikke strøm på når den skal starte igen.

Til slut vil jeg gerne takke Peter for hans store indsats og tak for at du gider alle møderne der altid ligger når man har fri. Vi ved godt du gør det for vores skyld. Tusind tak. Der er mange år i dig endnu.

En anekdote: Peter blev tidligt engageret i fagligt arbejde i litoklubben i Fredensborg. Til et jubilæum blev han lokket til at spille dilettantteater. Det hed "Terminen på Gyllegården". Peter spillede en ung bondekarl som sov på høloftet uden varme og vand, og som var godt tilfreds med disse tvivlsomme arbejdsforhold, fordi han var blevet lovet at ægte bondens datter.

En anekdote: Fredensborg var jo et dybtrykkeri og helioafdelingen fik i de første år tilsendt de færdige sider på film som blev klistret på de store cylindre og så indgraveret. Det tog 1,5 time for maskinen, at lave sådan en enkelt kobbercylinder, så der var en del ventetid.

Denne tid udfyldte medarbejderne bl.a. ved at spille ludo. Hvis man kom forbi afdelingen i disse perioder kunne man betragte medarbejderne dybt koncentreret med terninger og brikker. Somme tider var man iført papnæser fabrikeret af tomme æggebakker. Spillet blev virkelig taget alvorligt, man jublede højlydt, når nogen blev slået hjem. Ludo var altså mantraet, men Peter var jo en ung mand, der gerne ville sætte sit præg på afdelingen og måske også sætte lidt gang i udviklingen. Det var således Peters fortjeneste, at spillene blev lidt mere avancerede. Backgammon og Casino. Og jo man spillede om penge ... 10 øre og 25 ører og som regel gik det lige op. Peter mestrede også disciplinerne: Kontorstolsræs med forhindringer samt gulvkludekast og ind imellem, når der var overskud af personale, stillede Peter sig til rådighed som afløser i Galvano afdelingen.

Bogbindere på eventyr

Imange år rejste en flok på fælles rejser. Enkelte er gået på efterløn/pension men de tager stadig ud sammen. False-Hanne fortæller:

– Vi kan ikke helt huske hvordan vores fælles rejser startede, men vi var en gruppe i bogbinderiet i Valby som i mange år havde set hinanden privat. Helmer, Frits og hans kone Sussie, Verner Jensen og mig selv og ind imellem også Ivan og Henning Petersen. Ikke alle kender navnene, for Fritz, Ivan, Verner og Helmer er gået på pension nu. Vi holdt julefrokoster eller mødtes i Fritz og Sussies kolonihave. Somme tider spillede Verner harmonika og Fritz og Ivan spillede guitar og vi hyggede os godt sammen. Helmer fortalte altid om sine rejser og de spændende steder han havde været og alt det han havde oplevet. Jeg tror det var derfor vi fik ideen til at vi også

ville rejse med.

– Rejserne er bl.a. gået til Paris, Krakow, München, Budapest, Amsterdam og Tirana i Albanien. Vi mødtes og folk kom med forslag til hvor vi skulle tage hen.

Det foregik på samme måde, når vi var kommet afsted. Så samledes vi hver aften og fandt ud af hvad vi skulle lave den næste dag. Enkelte gang har vi delt os op efter interesser, men det meste oplevede vi sammen.

– Siden vi startede har vi rejst sammen på kryds og tværs. Henning har været med et par gange. Jeg har rejst alene med Helmer. Helmer har været i New York med Frits og Ivan osv.

– Min sidste rejse sammen med Helmer gik til Australien og vi var afsted i 2 mdr. og 3 uger og det var hundredyrst men fantastisk. Vi tager ud og ser alt muligt. Lige fra Operaaen i Sidney til en krokodillefarm,

Husjournalen og

I de senere år har Allerkoncernen investeret i bl.a. Nyhavn Rejser og Kulturrejser (Euro-Travel Aps.). Man har også opkøbt en stor ejendom ved Østerport station til nyt domicil for sine rejseselskaber. Vores ejere er altså begyndt at se sig om efter andre interesser end ugeblade og magasiner og derfor besluttede vi i Husjournalens redaktion, at vi heller ikke kunne tillade os at ligge på den lade side.

Hvis Aller koncernen i fremtiden vil satse på rejsebranchen, må vi

hvor krokodillerne blev fodret med store kødstykker. Tasmanien har vi også været på. Jeg har en ven i Melbourne som vi boede meget hos og så er det ellers med fly eller bilkørsel fra den ene attraktion til det andet. Afstandene er enorme, men jeg kunne godt tænke mig at komme dertil igen.

– Og nej vi snakker ikke arbejde

Amsterdam 2009

Budapest 2006

rejsebranchen

også ud og sonde markedet. Det viste sig heldigvis, at her kan medarbejderne sagtens være med:

Vi går op af hinanden dag ud og dag ind ... alligevel kan visse kolleger på Aller Tryk ikke få nok af hinanden. De skal også ud og rejse sammen. Nogle har gjort det i mange år, nye har taget ideen op. Vi har spurgt dem hvorfor de gør det og hvad de har oplevet på de fælles ture. Du kan også læse om rejser til USA og Vietnam det på de næste 4 sider.

BT

... det er i hvert fald ikke det, som det handler om. Men det kan ske at vi ud på de små timer udveksler anekdoter om Brünner (tidligere arbejdsleder) og den slags, ha, ha.

Jeg tror det er så sjovt, at rejse sammen fordi vi kender hinanden rigtig godt fra dagligdagen på Aller og fordi vi svinger sammen, slutter Hanne.

Kulinariske rejseoplevelser

Henning Petersen, der også har deltaget i et par af "rejseholdets" ture, fortæller her et par anekdoter fra turen til Krakow:

"Når jeg er på restaurant i et fremmed land, synes jeg man skal smage på den lokale mad. Engang var vi på en fin restaurant, hvor de andre som sædvanligt havde bestilt den sædvanlige steak med kartofler og grøntsager. Jeg bad tjeneren om i stedet at få det rigtige spisekort med de nationale retter. Desværre var det skrevet på polsk, men jeg tog chancen og pegede et tilfældigt sted. De andre fik deres mad, men min ret lod vente på sig. Endelig kom tjeneren ind med en fornem sølvterrin med låg. Låget blev åbnet og hvad var der i? Det lignede et formfranskbrød ... men brødet var udhulet og havde også et låg. Spændingen steg. Hvad var der inde i: Der var kål ... og kun

kål. Men hvis man ikke tør springe ud i noget anderledes, oplever man jo heller ikke noget nyt.

Senere gik vi en tur i de gamle smukke gader, hvor der stod nogle ældre, tandløse bedstemødre og solgte et eller andet, der lignede små brøgebrød. De så lækre ud og jeg forestillede mig at de var lune og sprøde, så jeg købte et og tog en bid. Det viste sig at være en fåreost, en meget kold fåreost.

Til gengæld havde jeg held med at snuse mig frem til en rigtig god dessertvin, som jeg købte lidt for mange flasker af. Jeg måtte bære min kuffert i udtrakt arm og med en mine som om den ingenting vejede gennem lufthaven. Så troede jeg ikke, at nogen lagde mærke til hvor tung den var blevet, men det gjorde personalet på transportbåndet!"

Klar til en hyggelig aften i Krakow 2005. Henning til venstre. Hanne mellem Verner og Helmer. Nederst Frits med konen Sussie.

Hvad en duktur kan Bo, Frederik og Marti

ser foran os. Vi fløj til Chicago, hvor vi skulle være et par dage. Der var vi blandt andet i Willis Tower og

Det hele startede efter en generalforsamling, hvor vi røg i byen efterfølgende. På en bar endte Frederik, Bo og jeg med at snakke om ferie. Bo og jeg havde været i USA et par gange og fortalte Frederik, at det var et rigtig spændene land at rejse rundt i. Da vi havde snakket længe nok om USA foreslog Frederik og Bo, at vi tog afsted alle tre.

Da jeg mødte ind mandag på arbejde, spurgte Bo mig, hvornår vi skulle bestille ferie. Et split sekund havde jeg helt glemt vores samtale fra om lørdagen, men jeg tjekkede det lige op med Frederik. Han var stadig frisk på at tage afsted til USA og så holdt vi et lille ferie møde. Her aftalte vi, hvor i USA vi skulle hen, og så bestilte vi flybilletter lidt efter. Så hvad jeg egentlig bare troede var en omgang "fulde-snak" på en bar i København var nu blevet en realitet.

Al Capone, Mississippi og motorstop

Et år efter stod vi så forventningsfulde i Kastrup Lufthavn, hvor vi havde næsten en måneds oplevel-

på en gangster rundvisningstur, hvor vi fik lejlighed til at se, hvor Al Capone og hans slæng havde hæret. Derefter gik turen til St. Louis. Her var vi oppe i The Gateway Arch, hvor der er udsigt ud over hele byen, og så fik vi sejlet en tur ned af Mississippi floden i en gammeldags riverboat. Da vi kørte fra St. Louis var vi ude og runde verdens største Ketchup flaske, som vi tænkte, vi lige måtte se nu, hvor vi lige var i nærheden af den. Men typisk vores held punkterede vi på parkeringspladsen ved siden af verdens største Ketchup flaske. Det satte vores tidsplan lidt tilbage, men efter en tur på værksted, var vi klar til at køre videre på vores rejse. Vi ankom til Kansas City lidt sent på grund af vores uheld med bilen, men det gjorde ikke så meget. Vi havde planlagt at tage til et område, der hedder Power And Light som er et område med live musik under åben himmel og showet startede alligevel først om aftenen.

Tornadosøvn

Næste stop på turen var Oklahoma City. Vi havde hørt at Oklahoma City var "High risk zone" for tornadoer og de advarede folk i nyhederne imod at køre mod Oklahoma. Men det afskrækkede os ikke, så vi satte kursen mod vores næste destination. Da vi vågnede om morgenen i Oklahoma City,

Af Martin Christiansen

fandt vi ud af, at der var dukket en tornado op i løbet af natten fem km fra, hvor vi havde sovet. I Oklahoma City så vi verdens største kvæg-aktion og oplevede den rigtige cowboy stemning. Vi drog videre til Amarillo i Texas, hvor der ventede 1 kilo's bøffer på os og andre spændende ting såsom Cadillac Ranch og kørsel på Route 66.

Snestorm i ørken-

Efter Amarillo ankom vi til Albuquerque i New Mexico, hvor vi oplevede en by i rigtig Mexico stil. Derudover tog vi "The Tram" 3,5 kilometer op i bjergene, hvor vi spiste på en restaurant. I Flagstaff som var den næste by på programmet røg vi ind i en snestorm, som var rimelig uventet for os. Men udover sne så vi også bjørne, ulve, bisoner osv. samt et meteor nedslag, som havde ramt ned i jorden midt ude i den amerikanske ørken for mere end 50.000 år siden. Vores rute førte os naturligvis også forbi Grand Can-

kaste af sig: n i USA

yon, hvor vi valgte at tilbringe 2 dage. Og det var heldigt vi gjorde det, for første dag i Grand Canyon var der fuldstændig tåget og man kunne intet se. Las Vegas kaldte på os, og da vi nåede frem, blev dagene brugt på god mad, byture, casino, våben skydning osv.

Hvad kan jeg sige ... som altid er det en fest at besøge "Syn-dens by". Selvom vi var

godt brugte efter festen i Las Vegas, havde vi stadig et par stop tilbage på turen. San Diego blev den næste by, hvor vi fik muligheden for at komme ombord på et hangarskib og et par ubåde. Om aftenen havde de et område, der hedder Gaslamp District, som er San Diego's svar på "Jomfrue Ane gade". Der blev også tid til at overvære en baseball kamp, som dog ikke levede op til

forventningerne, hvis jeg skal sige det på en pæn måde :-D ...

Vi klingede sammen

Sidste stop på turen var Los Angeles, og der var igen masser af ting at se. Vi fik blandt andet besøgt Beverly Hills, Hollywood, Venice Beach, Six Flags, og en af de sidste dage sluttede vi ferien af med en U2 koncert. Vi var naturligvis også på den berømte Santa Monica Pier, som er sidste stop på Route 66. Det var helt perfekt, at vores rute sluttede der nu, hvor vi startede i Chicago som

er begyndelsen af den kendte Route 66. Jeg har garanteret ikke fået det hele med, for der skete så meget undervejs, men en ting er sikkert: Denne her ferie har fuldstændig

fejlet benene væk under mig ... Jeg kunne ikke have ønsket mig nogle bedre rejsepartnere end Frederik og Bo, for vi klingede rigtig godt sammen. Kan kun sige at jeg er glad for, at vi sprang ud i det og fik vores "fuldesnak" ommøbleret til en oplevelse for livet.....!!!!

Kurt og Peter på motorcykel til Østrig

Jeg skulle med min motorcykelklub til et stort træf i Østrig og så inviterede jeg Peter Grahm med, fortæller Kurt Nielsen. Vi kørte ned til Fackersee i samlet flok med en overnatning i Nürnberg.

På træffet var der omkring 100.000 motorcyklister, og vi overnattede i telt. Hjemturen tog Peter og jeg alene med små afstikkere til Slovakiet og Italien. En hyggelig tur, beretter Kurt Nielsen fra oprulleren.

Lars Borelli fra Arkmaskinen har rejst i Vietnam med Hop fra bogbinderiet. Hop var 17 år, da han kom til Danmark som bådflugtning.

Af Lars Borelli

I februar 2001 blev jeg spurgt af Hop om jeg og konen dog ikke havde lyst til at rejse med i 3 uger til Vietnam, da Hops kone skulle have hendes familie og venner med ... så havde de også "nogen" med.

Lød spændende, men da jeg ikke havde optjent ferie var det en økonomisk svær manøvre.

Efter en kort briefing med de andre tog vi chancen uden helt at vide hvad vi gik ind til. Turen derved var vel som alle andre lang ... laaang!

Det som umiddelbart var klart anderledes, var at der var voldsomt mange cykler og også rigtig

mange knallerter som kørte i et tilsyneladende virvar med og imod hinanden og det gjorde bilerne også.

Det mest sandsynlige, at mange startede med cykler i 70'erne. Så fik de knallter og senere fik nogle råd til biler, men i trafikken fortsatte de med at køre efter det system de lærte sig som cyklister, også selv om de i dag er i bil!!

Når de nærmer sig et lyskryds, lægger de første sig flot til højre i køreretningen, og så bliver der ellers fyldt op helt hen til midten af kørerbanen.. og resten ja, de fylder mere og mere op ud over midten ... gerne helt til venstre side også er fyldt op, og så bliver der ellers givet gas når den skifter til kør... fuld fart frem og så kaster alle køretøjet til højre INDEN modkørende når dem! Spændende og som regel går det godt!

Hvis det så ikke lykkedes, har Vietnameseerne den holdning, at sket er sket og da et dødsfald ikke kan ændres, betales der en værdig

og det skal være værdig begravelse ... så er den ikke længere ... hvis ikke kommer den skyldige i fængsel!! Og formentlig ALDRIG ud igen ... SÅDAN.

Når du som fodgænger skal krydse trafikken med cykler, knallerter eller biler, går du målrettet over uden at tøve i SAMME tempo

hele vejen, så plejer det at gå godt. Venter du, KOMMER DU BARE IKKE OVER.

Det vil vel være overflødigt at tro, at der er nogen begrænsninger mht. belastning af knallerter cykler eller biler. Længde drøjde og højde er ingen hindring, her er det tilsyneladende kun fantasien der sætter grænser.

God ide til efterfølgelse

Som en skæg iagttagelse fandt vi ud af, at hvis først en vietnameser har fundet en "genial" ide.. ja så bliver ideen straks kopieret.

Det gælder f.eks. butikker. Er en startet med en vare, bliver der lagt en anden butik, der sælger samme vare lige ved siden af og ikke på en anden gade eller modsatte hjørne.

trafikkultur

Det gælder alt: Solbrillegader, gader med stoffer, apotekergader, madgader ... you name it.

Selv på lange strækninger ude på landet oplevede vi, at hvis en dyrkede mangofrugter, så gjorde alle det i dette distrikt. Næste sted dyrkede alle meloner osv. Derefter satte en mand en hængekøje og parasol og anbragte varerne på et bord. Så lå der pludselig 5-10 ens af disse, for det var jo det bedste sted, men når bilen var i fart var det jo sjældent den første, der solgte, for bilen skulle jo lige ned i fart, når den første bod blev opdaget.

Ellers må det siges at vietnameserne er yderst venlige og imødekommende og levede efter princippet, at i dag overlevede jeg dagen, så hvis noget blev solgt, blev der lukket ned og ikke sparet op til fremtiden ... så hvad dagen i morgen kunne kaste af sig, var jo først et problem i morgen...

Grisetransporter på vietnamesisk ... og transport af af-langt stykgods ...

Helt efter planen blev Rota 1 fjernet stykke for stykke og sendt til USA, hvor den nu står og laver krydsordshæfter til amerikanerne. Så blev gulvet renoveret og de korrekte afmærkninger målt ud og placeret efter ingenørens beregning.

Rota 15 på vej

Først sagde rygterne at leveringen af den nye maskine ville blive forsinket i 6 uger, så 3 uger og til sidst 2 uger. Da maskinen endelig kom, gik det stærkt. Her er ovn og trykværker på plads.

Her monteres sektionen med vendestænger. (Er der mon bestilt en vendestang for meget?) Forsinkelsen skyldtes nyt IT-system hos MAN. Hold- og ferieplaner i trykkeriet måtte ændres endnu engang. Servicegruppen måtte indstille sig på overarbejde hele sommeren.

Og så kom falsen ind gennem papirlageret. Chris og Jan måtte døje med den indskrænkede plads, mens det stod på. Først i sidste øjeblik kunne ruller lægges ned.

Carsten Olsen startede i bogbinderiet i oktober 2014:

Italiensk for let øvede

Carsten ved skæremaskinen klar til at oplære vores nye læring Daniel

Carstens far havde et lille bogbinderi i Hillerød og det lå naturligt at han kom i lære hos ham den gang for 30 år siden.

– Desværre døde min far da jeg selv var midt i 20'erne og firmaet lukkede med ham. Det var ikke noget for mig at drive det videre. Jeg ville hellere ud og prøve kræfter med forskellige virksomheder og kolleger.

Jeg har været steder jeg ikke brød mig om ... så blev jeg der også kun en uge ... men også steder hvor jeg har været rigtig glad for at være. Bl.a. hos Kampers bogbinderi i 4 år, hos Hans Rasmussen i Bagsværd og Notex i Søborg. Hos Quickly Tryk var jeg i 19 år. Jeg startede i opgangstiderne, hvor mester købte trykkerier op og hele tiden udvidede forretningen. Vi

var 63 medarbejdere, da vi var flest. Så vendte det. I mange gode år var vi omkring 30, og jeg synes det var en rigtig rar arbejdsplads, hvor alle kendte hinanden. Til sidst begyndte det at gå stærkt ned af bakke. Der røg ti om året og det er deprimerende hvis man hele tiden skal sige farvel til gode kolleger, man har kendt i 5-10 år. Til sidst var vi 7 tilbage og så søgte jeg væk. Jeg har det ikke godt med at gå rundt et sted, hvor der måske kun er to timers arbejde til en hel dag. Men det var en god beslutning, og jeg er blevet taget godt imod her på Aller Tryk. Jeg kendte en del kolleger i forvejen, da den grafiske branche efterhånden er ret lille. Her er mange ansatte og mange skift, så man møder hele tiden nye ansigter, men jeg håber at få styr på alle med tiden.

– Privat er jeg gift med Bettina og vi har to børn, der er på vej til at flytte hjemmefra. Min datter er lige flyttet på Nørrebro med kæreste og min søn er på efterskole, så vi skal til at vænne os til at være børnefri. Ikke fordi alt har drejet sig om børnene, men vi har alligevel brugt meget tid gennem årene på at være med til deres fodbold og gymnastik osv.

Jeg løber lidt og går i træningscenter. Det er ikke fordi jeg er sundhedsfanatiker, men fordi jeg har haft problemer med min ryg og jeg kan mærke at det hjælper, hvis jeg træner mine muskler. Vi løfter jo en del i vores branche.

– Min kone og jeg elsker at rejse og Italien er vores yndlingsmål. Vi har været i Toscana en del gange og nu har vi bevæget os mod Umbrien. Vi kommer ikke det samme sted men kan godt lide at se noget nyt i området. Vi har nu også meldt os til et kursus for at lære italiensk.

Jeg er rimelig skrap til at lave mad og nu har jeg fået foræret en rigtig pizzaovn ... min søn siger dog at pizzabundene stadig er bedre ude i byen, men det skal nok komme.

BT

Fællesklubbens generalforsamling blev afholdt i marts og havde et meget flot fremmøde. Man vedtog bl.a. at oprettelsen af en uddannelsesfond.

Eks-officer på mountainbike

Henrik havde egentlig håbet på at trække frinummer dengang de udsendte indkaldelsen til "aftjening af værnepligt", men sådan skulle det ikke gå. Han blev udtaget til sergent og det var i grunden ret sjovt, så det endte med en officersuddannelse. Så hvordan er det så lige at man havner i Allers bogbinderi?

– Det startede som en tilfældighed for lang tid siden, inden jeg kom ind i miltæret. Jeg havde 7-8 måneder, der skulle gå med et eller andet og min mor havde mødt en trykker som arbejdede i et bogbinderi. Der fik jeg ansættelse som hjælper, og der fandt jeg mig egentlig godt til rette. Ja så blev jeg jo officer og var faktisk ansat i militæret i 8-9 år. Det var midt under krigene på Balkan og Danmark skulle sende fredsbevarende styrker ned til et eks-Jugoslavien, hvor der jo ikke var ret meget fred at bevare. Der var krig og vi

måtte ikke være bevæbnede, så vi var reelt ikke i stand til at forvare befolkningen eller os selv. Det hedder sig, at man ikke er tvunget til at lade sig udsende, men det lå ligesom i luften og efter nøje overvejelser besluttede jeg at sige min stilling op. Hvad skulle jeg så lave? Jeg kontaktede bogbinderiet hvor jeg havde haft hjælper-jobbet som helt ung og de kunne godt bruge mig. Og så blev jeg hængende i faget. Jeg søgte til Schultz, hvor jeg var i tre år og derefter halvandet år hos Egmont.

Efter det prøvede jeg andre ting af. En overgang var jeg logistikchef i et kurérfirma, hvor jeg skulle holde styr på firmapakker der blev fløjet ind fra hele verden. Det var sjovt men jeg arbejdede 6 dage om ugen fra 6 morgen til sen aften og det blev for meget. Min kone gad ikke se mig som en slatten klud hver aften. Så begyndte vi at udvikle et lille firma sammen. Min kone er kok men underviser som konsulent for f.eks. kantiner der trænger til et pift og gode

ideer. Vi lavede også en APP til elektronisk egenkontrol af kantiner og det så ud til at gå godt. Vi mødte op i Bellacenteret med vores projekt i 2008 netop som Roskilde bank krakkede og så hvordan krisen stoppede alt og alle. Vi erkendte, at det kun kan give nok til at lønne en enkelt person, så jeg måtte igen ringe til det lille bogbinderi, hvor alting tog sin begyndelse. Efter nogle år gik firmaet konkurs og så fik jeg et tip om at søge herud. Bogbinderfaget er jo det jeg kan.

Privat bor jeg i Jyllinge med min kone og tre børn ... den ældste er nu flyttet hjemmefra. Jeg holder meget af at drøne rundt i skoven med drengene på min mountainbike. Jeg er også til racercykel på landevejene. Naturligvis cykler jeg til arbejde, men da der ikke altid er udfor-dring nok i de 19 km. til Tåstrup, tager jeg en omvej over Værløse eller Ballerup for at få motion nok ... ha, ha.

Joan og Bo trak præmierne til ferielotteriet mens spændingen steg.

Helle CTP

Af Helle Krogh Nielsen

Jeg hedder Helle og er ny i CTP. Men bestemt ikke ny i "butikken". Jeg har nemlig været ansat hos Aller i snart 27 år. Jeg har været rundt i stort set alle "filialer". Startede hos Repunkt (G&S International) i Herlev, derefter blev det hos Bladrebro i Otto Mønstedsgade. Så kom vi til at hedde Aller Press og rykkede til Valby. Og da det hus ikke duede mere, så var det Havneholmen. Inde i Glashuset sad jeg som layouter på TV-redaktionen. Men så skulle der "ryddes op". Afdelingen blev nedlagt og arbejdet lagt hos Ritzau. Og så var jeg lige pludselig ude af Aller! Altså bare lige 3 måneder... for

så var jeg heldig at kunne pakke min taske ud her hos Aller Tryk. Og det er jeg rigtig glad for.

Og så er mange af jer "go'e gamle bekendte". Jeg har i nogle år været festudvalg i Fællesklubben sammen med Steen Søndergård. Nøj... det har været sjovt at arrangere og deltage i. Nu ser jeg frem til at deltage igen ☺

Huset her emmer af faglighed, dynamik, gode kolleger og heftig acceleration. Det er squ en god kombi! Jeg holder meget af at gå en runde, hilse på sjove/glade kolleger, se papirrullerne blive til falsede ark, høre maskinerne køre op i tempo og vide at man er en del af et godt sammenhold.

Mine kolleger i CTP er nogle dejlige mennesker... når jeg ser dem. Det er nyt for mig at være alene

Michael Jensen sælger E-cigaretter med smag

Af Martin Christiansen

Michael Jensen har arbejdet et år på Aller Tryk nu så vi syntes efterhånden det var på tide at få ham i Hus Journalen.

Inden han startede på Aller Tryk var han ansat på Berlingeske Tidende i Slagelse. Der nåede han at være i 10 år indtil han blev træt af sure arbejdstider og dårlige arbejdsvilkår. Michael har også arbejdet på Nilpeter i 9 år som tryk instruktør, hvor han har rejst det meste af verden rundt for at sætte tryk maskiner op. Michael bor i Slagelse, som han ikke er helt tilfreds med for der sker ikke så meget i det område. Han har dyr-

ket rigtig meget forskellig sport bla. håndbold i 20 år, men han spiller for det meste indendørs fodbold i disse dage. Når der er tid til overs er det hans kone og 3 børn der får opmærksomheden. Sammen med familien driver de også en web shop hvor de sælger e-cigaretter. Michael laver selv de forskellige smage til cigaretterne så der er stortset ingen grænser for hvad de elektroniske cigaretter kan komme til at smage af. Så hvis du sku få lyst til at ligge de gamle cigaretter på hylden og prøve en e-cigaret i stedet for så kig ind forbi på adressen www.jumi-electronic.dk. (Så hvis du er træt af smøgens grimme smag så hop på Jensens E-cigaretter i dag.

Nye ansigter på Aller Tryk Nye ansigter på Aller Tryk

på tur. Er jo vant til mange mennesker. Så nu er jeg ved at lære at holde mit eget selskab ud. Det går nu meget godt ☺.

Jeg bor i et lille rækkehus i Rødovre. Havearbejde er egentlig ikke lige mig, men det er ganske okay at have et sted at sætte grillen til sommer. For et eller andet sted handler livet jo om nydelse... mad, vin, familie og venner.

Hvad får jeg ellers tiden til at gå med? Joh.. som mange andre forsøger jeg mig med maling og pensel. Det kommer jeg aldrig langt med men mine egne vægge er taknemmelige ☺

Jeg er ret interesseret i kalligrafi. Ville egentlig gerne udvikle lidt på det. Meeen når jeg tilmelder mig kurser, bliver de aldrig til noget. Manglende tilmeldinger! Hmmm... er det mon fordi vi er så

digitaliserede? Er det håndskrevne på vej ud? Tja... ærgerligt... eller er jeg bare gammel? Håber det vender en dag.

Pensler og kaligrafi ...

Ulrik Lund spiller golf

Ulrik Lund kom ind i trykker branchen via sin far fordi hans far arbejdede som trykker. Ulrik's far skaffede ham en læreplads i ESA Tryk i Farum og der var Ulrik i mesterlære fra 1990 til 1994.

Efter at uddannelsen var kommet i hus røg Ulrik et år i militæret hvor han aftjente sin værnepligt. Da militæret var overstået fik han han arbejde på Egmont, hvor han blev førertrykker efter 3 år. Ulrik nåede at arbejdede på Egmont i 16 år, indtil de besluttede at lukke trykkeriet. Ulrik har spillet rigtig meget fodbold, men fik smag for golf sporten senere hen. Nu har han

spillet golf i 10år og spiller på Passebækgård hvor han er blevet optaget på eliteholdet. Udover sport og arbejde bruger han selvfølgelig også sin fritid på sine 2 små børn. Efter at have været på Aller Tryk et stykke tid syntes Ulrik overordnet godt om Aller Tryk som arbejdsplads. Det var udfordrende for ham at være afløser i den første periode, så han er rigtig glad for at være kommet mere fast ind i teamet nu.

Husjournalens detektor om norske og tyske lønninger

... og nej det er ikke Thomas Buch-Andersen fra DR's detektor, der har skrevet dette, men han burde måske have blandet sig

Desværre må vi krybe til korset og indrømme at vi i sidste nummer at Husjournalen kom til at jonglere lige lovlig lemfældigt med regnestykkerne. Vi glemte at tjekke vores kilder som man skal hvis man er en rigtig journalist. Nå men så fik vi et brev fra John Andreasen:

Kære redaktør af Husjournalen
Jeg har læst december udgivelsen af Husjournalen, og vanen tro er der mange gode artikler om alle de gode/sjove/livlige ansatte på Aller Tryk

I artiklen om lukning af Norge er der noget, jeg må anmode redaktøren forklare mig: Hvordan kan du skrive, at Aller Tryk i Norge ville have underskud, selvom medarbejderne ikke fik løn..... Må jeg se din beregning, som danner baggrund for dit udsagn?

Et "normalt" underskud i Norge uden lukkeomkostninger udgør ca 21 mio. Heri er fratrasket lønudgifter for ca 68 mio. Så hvis man havde et lønniveau, som bare i f.eks Tyskland, ville trykkeriet give et to cifret mio overskud.....

Trykkeriet i Norge er et super moderne trykkeri, men lønninger er bare for høje til, at det kan give et positivt resultat og dermed være levedygtigt.

Tallene havde vi fra Øyvind Christensen fra Allers grafiske klub i Norge og han indrømmede at det korrekte ville være at de norske kolleger skulle have gået mellem 30 og 40 % ned i løn for at det kunne løbe rundt. Men ... hvad er det John Andreasen så skriver ... at det norske trykkeri ville give et 2-cifret mio. beløb (mindst 10 mio. kr.) i overskud, hvis medarbejderne havde fået

tyske lønninger?
Kan det nu være rigtigt?

Tysk lønstatistik

Redaktøren tog gennem HK kontakt til den tyske fagforening og bad om fakta. Vi modtog den tyske løntarif (som forhandles centralt) for området Schleswig-Holstein og Mecklenburg-Vorpommern. Den viser at en faglært i den tyske grafiske industri tjener en grundløn om måneden på 3134 euro eller 23.505 kr. Dertil kommer tillæg pr. time for natarbejde på 52 % af timelønnen og 25 % af timelønnen på aftenarbejde, hvilket bringer lønnen op på ca. 28.519 kr. John Andreasen fastholder at tyske lønninger ligger 35 % under norske og 28 % under danske lønninger ud fra tre år gamle tal.

Tysk arbejdsgiverskat på 22 %

Men måske glemmer han, at arbejdsgiverne i Tyskland må punge ud med 22 % oven i lønnen til bl.a. sygesikring og andre sociale afgifter for medarbejderne? Hvis man lægger

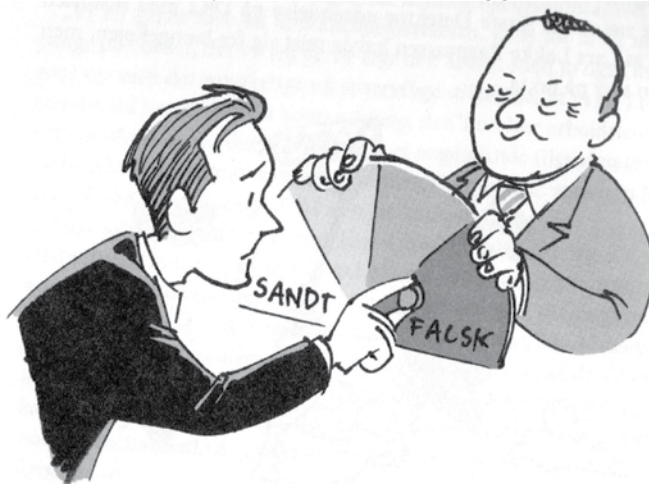
22 % til de 28.519 kr. får år man en reel månedlig lønudgift for en faglært, grafisk

skifteholdsarbejder på knap 35.000 kr. Og det er uden søndagsvagter, hvor tilægget til timelønnen udgør 115 %. For en ufaglært arbejder i den grafiske industri vil månedslønnen på denne måde komme op på 28.000 kr. Tariffen siger endda, at det er begyndelseslønnen, og det er udbredt med individuelle tillæg. John har naturligvis ret i at lønniveauet er lavere end i Danmark og Norge. Men er den så lav, at et underskud kunne vendes til et to-cifret overskud? Ikke efter min lille tabel. Lønforskellen ligger tættere på 13-15 % for en dansk og 20-22 % for en norsk løn.

Mindre købekraft = lavere pris

Mindstelønnen i Tyskland er meget lav (63 kr. pr. time). I mange service- og butiksjobs må folk have to jobs, for at overleve. Lønspredningen er meget større end i Danmark. Men tyskerne betaler mindre i skat og har lavere boligudgifter. De har en bedre købekraft. Prisen som forlagene kan tage for et ugeblad er helt sikkert også lavere, og det skal jo også med i regnskabet.

BT

(Er du interesseret i at nærstudere fakta, kan du læse i papirerne (både på tysk og dansk) og beregningerne, som vi har hængt på opslagstavlerne)